

delse på deres politiske status og på deres fremtidige økonomiske, sociale og kulturelle udvikling.

Der vil utvivlsomt i denne sag skulle findes en fin balance, som på den ene side tager hensyn til kurderne og de øvrige gruppers forventninger og på den anden side hensynet til bevarelse af en samlet irakisk nation i fred med sine naboer, jf. striben af FN's resolutioner, som understreger, at Iraks territoriale sammenhæng og integritet ikke skal brydes ned.

På lidt længere sigt må spørgsmålet om den fremtidige indretning af Irak være en sag, som må afgøres af de kompetente forsamlinger i det kommende demokratiske Irak, altså hvordan føderationen skal se ud, hvis det er det, man vælger.

Søren Søndergaard (EL):

Nu hørte vi jo tidligere statsministeren angribe forskellige spørgsmål for at gå Saddam Husseins ærinde og ikke have noget som helst bud på, hvordan man kunne bekæmpe Saddam Hussein. Det var jeg jo stærkt utilfreds med, for jeg er bl.a. af den opfattelse, at et konkret bud er at give befolkningen i området noget at slås for, at give dem nogle klare interesser, de kan få opfyldt.

Her mener jeg, at det er uomgængeligt demokratisk, at folk som det kurdiske bør have ret til selvbestemmelse. Og jeg synes ikke, at udenrigsministeren svarer på det spørgsmål, for ret til selvbestemmelse er jo ret til at beslutte, hvordan man vil organisere sig, og hvis det kurdiske folk vælger at organisere sig på en sådan måde, at de er en del af Irak, er det klart, at de naturligvis skal have lov til det.

Jeg synes ikke, at nogen – heller ikke jeg – overhovedet skal prøve at bestemme, hvordan det kurdiske folk skal indrette sig. Men det betyder også, at hvis det kurdiske folk ønsker at lave en selvstændig stat, skal de naturligvis have ret til det, ellers har de jo ikke retten til selvbestemmelse.

Kan vi ikke få et lidt klarere svar fra udenrigsministeren på, om man vil støtte det kurdiske folks ret til selvbestemmelse, eller om man vil begrænse denne ret til selvbestemmelse.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg mener faktisk ikke, at det er det danske Folketing, der skal afgøre den sag.

Jeg sagde før, at Irak hurtigst muligt må få en administration, som kan forberede overgangen

til en ny fase med en ny forfatning. Det vil sige, at man i den forfatning også skal tage stilling til, om man har en føderation, og hvor meget selvbestemmelse de forskellige skal have.

I den interimfase, hvor man altså skal have alle parterne sammen i det irakiske samfund, vil kurderne også være med. Kurderne har ikke, så vidt jeg ved, bedt om at få uafhængighed.

Jeg skal her gøre opmærksom på, at af den folkeretlige – jeg ved, at folkeretten spiller en meget stor rolle for hr. Søren Søndergaard – selvbestemmelsesret kan der ikke i almindelighed udledes et krav om fuld selvstændighed for folkene.

Selvbestemmelsesretten indebærer altså ikke, at det kurdiske folk har ret til at oprette en selvstændig, uafhængig kurdisk stat. Den folkeretlige selvbestemmelsesret indebærer bl.a., at folkene og altså også det kurdiske folk har krav på selv at styre deres indre anliggender. Det kan ske i en hjemmestyreordning eller i form af autonomi.

Danmark og det internationale samfund anerkender Iraks internationalt anerkendte grænser. Det fremgår også af alle Sikkerhedsrådets resolutioner, hvor den seneste resolution 1454 fra 2002 siger:

»Reaffirming the commitment of all Member States to the sovereignty and territorial integrity of Iraq.«

Den bekræfter altså medlemsstaternes forpligtelse til Iraks suverænitet og territoriale integritet. Det tilkommer altså ikke mig at give råd om, at Irak skal flækkes op. Man har altså lovet, at det ikke er formålet og det ikke er hensigten.

Selvfølger skal kurderne have deres rolle i den proces og medindflydelse på, hvad der kommer til at ske i et nyt Irak. Det er altså det, den demokratiske forsamling skal være med til, hvor kurderne skal være en del af forsamlingen. Ender det så med, at de sammen bliver enige om, at de vil dele sig op, så bliver de enige om det.

Den danske regering kan ikke stå her og sige, hvad den synes, kurderne skal gøre. Det må dreje sig om, at alle parterne i Irak efter krigen finder sammen for at finde en orden. I den sammenhæng indgår kurderne selvfølgelig, men jeg kan ikke stå her og opmuntre til, at man skal lave en borgerkrig, hvor man skal rive landet fra hinanden. Det er der ikke på nogen måde noget mandat til i FN.